

Indenrigsministers bestemte Modstand. Jeg vilde naturligvis ogsaa allerede af denne Grund stemme imod det, men ibrigt har jeg tillige andre Grunde til at gjøre det, idet jeg nemlig ikke kan erkjende, at de Banfæligheder og Farer skulle opstaa, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har fremfat med saa stor Styrke. Sagen er jo nemlig den, at, skjøndt Aarhus er en af vore større Byer, er den dog paa ingen Maade en meget stor By, og den Bane, der her er Tale om, er heller ikke nogen synderlig stor Bane. Den Trafik, den kan tilføre en By som Aarhus, vil altsaa selvfølgelig ikke være af den Natur, at det kan forventes, at et nyt Spor anlæg derfor vil være nødvendigt. Dertil kræves langt større Tilbæret i Tilførsler, end her paa nogen Maade kan være Tale om. Det er imidlertid klart, at et Selskab umulig kan gaa ind paa at anlægge en Bane under den Betingelse, at det med eet, to eller fem Mars Varsel skal give Slip paa den sidste Stump deraf; thi hvad skulde Selskabet gjøre, dersom det da ikke fik Lov til at kjøre mere der? Det maatte da enten, hvis det var muligt, lægge et Spor til langs med Statsbanen, hvilket vilde være overordentlig dyrt, og bestandig dyrere jo længere man kom op mod Byen, eller ogsaa søge en anden Retning for den sidste Del af dets Bane, hvad der foruden økonomiske kan fremkalde tekniske Banfæligheder. Ingen af Delene kan saaledes anses for at være synderlig heldig, og overordentlig store Befordringer vilde, som sagt, let kunne opstaa deraf. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde rigtig nok, at det behøvedes slet ikke, thi man kunde jo ved Biby anlægge en Station og knytte Banen der til Statsbanen. Det er ganske vist saa; men den høitærede Indenrigsminister har jo isølge sit Forslag slet ikke Lov til at gjøre det; det staar der slet ikke Noget om. (Berg: Det staar i Loven!) Nei, der staar ikke i Loven, at den private Bane kan slutte sig til en ny Station paa Statsbanen. Det maatte altsaa først komme til, og selv om det blev Tilfældet, vilde det kun være et meget lidet løkkende Expedient. Der maatte nemlig da ske Et af To: Enten maatte der paa denne Station finde en Omladning Sted, eller ogsaa maatte man lade den heromhandlede Banes Vogne gaa ind i Statsbanens Tog; men deraf vilde foruden Driftsvanskeligheder opstaa en Regnskabskombination, som ikke vilde være ganske ubetydelig, da naturligvis Hovedtrafikken vil gaa paa selve Aarhus. Jeg synes altsaa, at de Farer og Ulemper, der har været Tale om fra det ærede Medlems Side, ikke ere overordentlig store i Sammenligning med dem, der kunne opstaa ved Vedtagelsen af Vædringsforslaget. — Vædringsforslaget Nr. 2 skal jeg passere ganske let over, da jeg antager, at man fra alle Sider betragter det som et temme-

lig ligegyldigt Forslag. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 3 angaar, maa jeg tilstaa, at det er et Forslag, som jeg sympatiserer en hel Del med, og naar jeg ikke tør stemme for det, er det af den Grund, at jeg tror, det vil præjudicere et andet Spørgsmaal, som jeg synes, vi ikke her skulle præjudicere. Det forekommer mig nemlig umulig Andet, end at, dersom vi tage en Bestemmelse som denne, saa bør den faae en vis tilbagevirkende Kraft. Det er det samme Spørgsmaal, der vil komme frem, hvis vi skulle anlægge Baner paa Sjælland, uden noget Tilskud fra Egnens Side, nemlig om der saa ikke skulde finde noget lignende Sted ved Baneanlæg i Jylland og Fyn, hvorved der da tillige naturlig vil blive Spørgsmaal om, hvorvidt den Lømpelse af Bidraget, som engang er givet til disse Baner, ikke bør finde Sted. Jeg tror, man vil præjudicere disse Spørgsmaal paa en overordentlig uheldig Maade, hvis man i denne Lov vilde staa fast, at dette Anlæg skulde være selvstændigt frit for Tilskud fra Expropriationsfonden. Jeg tillader mig derfor i Interesse af Jylland og Fyn at raade fra at vedtage denne Vædring. — Vædringsforslaget under Nr. 4 vil jeg bestemt stemme imod. Jeg kan aldeles ikke erkjende, at det ved private Jernbaneanlæg skulde være nødvendigt, at Alt, hvad der sættes i dem, skal være uopsigeligt. Det vilde være at lægge et saa overordentlig stærkt Bånd paa alle fremtidige Jernbaneanlæg af privat Natur, at jeg tror, det vilde være overordentlig hæmmende og derfor forkasteligt. Det er selvfølgelig, at Regjeringen maa sørge for, at Forholdet imellem, hvad der opsigeligt og uopsigeligt staar i den Slags Baner, bliver fornuftigt, og at det i det Hele er saaledes, at det ikke truer Banens Eksistens. Jeg vil indrømme, at man maaste ikke har været saa forsigtig ved visse tidligere Leiligheder, som man burde, men meget af, hvad der er slet, maa man skrive paa Regning af, at vi levede i en Periode, hvor der var et stærkt Tryk for at faae Jernbaner overalt. Denne Periode er jo imidlertid nu afløst af en noget mere rolig Tilstand. Det gamle Ord: „Brændt Barn skyer Alden“ vil ogsaa gjøre sig gjældende hos Regjeringen med Hensyn til fremtidige Jernbaneanlæg, og jeg er overbevist om, at den ærede Indenrigsminister vil vide at træffe den rette Grændse. At sætte ind her i Loven — hvad der ogsaa vilde være præjudicerende for kommende Love — at Alt skulde være uopsigeligt, vilde jeg derfor anse for overordentlig uheldigt. Min Stilling til de foreliggende Vædringsforslag er saaledes den, at jeg vil stemme imod Vædringsforslagene under 1, 3 og 4. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 2 vil jeg afholde mig fra at stemme, eftersom dette Forslag er mig ganske ligegyldigt.